

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **V. K.**, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Praha 9, Na Rozcestí 1434/6, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2017, č. j. 44 A 27/2016 – 35,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 31. 1. 2017, č. j. 44 A 27/2016 – 35 zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2016, č. j. CPR-15907-3/ČJ-2016-930310-V243, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 11. 5. 2016, č. j. KRPS-417219-35/ČJ-2015-010024 (dále „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. Doba k vycestování žalobce z území České republiky byla stanovena v délce 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále „stěžovatel“) včasnou kasační stížností a současně s ní požádal o přiznání jejího odkladného účinku ve smyslu ustanovení § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odůvodnil tím, že by nemohl sledovat vyřízení soudního sporu na území České republiky. Bez přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by se zde však zdržoval protiprávně, neboť mu byla stanovena lhůta k vycestování.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stručně vyjádřila v tom smyslu, že s jeho přiznáním souhlasí. Uvedla, že správní vyhoštění bylo uloženo stěžovateli pro výkon zaměstnání bez povolení k výkonu zaměstnání, kterého se stěžovatel dopustil v době oprávněného pobytu na území České republiky. Z těchto důvodů by nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti skutečně mohlo znamenat nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jiným osobám jeho přiznáním. Zároveň podle žalované nebude případné přiznání odkladného účinku ani v rozporu s veřejným zájmem.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom v tomto kontextu užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud připouští, že stěžovatelovo nucené vycestování do země původu v průběhu řízení o kasační stížnosti by mohlo zasáhnout do jeho práva na spravedlivý proces. V té souvislosti lze odkázat na relevantní judikaturu zdejšího soudu, například na argumentaci usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As73/2011-100 Ve vztahu k soudnímu přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění platí výstižný názor vtělený do právní věty usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, podle níž „[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života.“.

Naproti tomu nelze z řízení před správním orgánem i soudem, jakož ani z jiných okolností, dovodit, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo být nositelem rizika vzniku jakékoli újmy třetím osobám, případně závažného porušení veřejného zájmu, což okamžitě nezpochybnila ani žalovaná. Důvod pro udělení správního vyhoštění v dané věci (výkon práce bez odpovídajícího povolení) jistě nelze bagatelizovat, nicméně v posuzované věci není významnější, než respekt k právu stěžovatele na spravedlivý a řádný proces.

Nejvyšší správní soud na závěr dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto meritorně. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikované pod č. 1072/2007 Sb. NSS.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., tak, že kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu přiznal odkladný účinek. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí“. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují nejen veškeré účinky napadeného rozsudku krajského soudu, ale vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se do meritorního rozhodnutí o samotné kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo stěžovateli pravomocně uloženo správní vyhoštění.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu